Κώστας Χ. Πασχάλης
Φοβάμαι ν' ανοίξω την τηλεόραση - Φοβάμαι ν' αντικρίσω τον εαυτό μου στον παραμορφωτικό της καθρέφτη

Ας μου συγχωρηθεί ο προσωπικός τόνος, αλλά δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να αποδώσω ή να περιγράψω τα συναισθήματα που με κατακλύζουν μπροστά στην αποφορά που εκλύει η καθημερινότητα και δη αυτή που εκπέμπουν οι τηλεοπτικοί δέκτες. Από τη μια η ασταμάτητη καταστροφολογία του πρωθυπουργού, των επιτελικών στελεχών της κυβέρνησης και των γενικώς οικονομολογούντων και από την άλλη ο απέραντος βάλτος του κενού.

Μήνες τώρα η κυβέρνηση και τα «παπαγαλάκια της», δια μέσου των δελτίων ειδήσεων (δελτία προαναγγελίας θυελλωδών ανέμων), μας έχουν καταστήσει καθ' όλα υπεύθυνους της οικονομικής κρίσης που μαστίζει τη χώρα. Νυχθημερόν υφιστάμεθα μία άνευ προηγουμένου επίθεση τρομολαγνείας που απαιτεί την άμεση και άνευ όρων παράδοσή μας στα προστάγματα των Ευρωπαίων εταίρων μας. Ουδείς βέβαια εξ' αυτών αναφέρεται στις ευθύνες του πολιτικού συστήματος και δη των διαδοχικών κυβερνήσεων που καθορίζουν τις τύχες της χώρας εδώ και δεκαετίες. Ουδείς εξ' αυτών, των κατά τα άλλα λαλίστατων επιβητόρων της εξουσίας, δείχνει να κατανοεί πως η ρητορική της καταστροφής μόνον συναισθήματα ηττοπάθειας και εσωστρέφειας μπορεί να καλλιεργήσει, σε βάρος πάντα οποιασδήποτε ανάτασης που εκ των πραγμάτων προϋποθέτει κλίμα αισιοδοξίας.

Την ίδια δε στιγμή που οι μεν διαγκωνίζονται για να μας πείσουν για τις (μονομερείς) θυσίες στις οποίες πρέπει να υποβληθούμε για να βγούμε από το βαθύ αδιέξοδο στο οποίο έχουμε περιέλθει (και το οποίο οι ίδιοι δημιούργησαν), οι άλλοι αναλώνονται στην «πώληση» ευτελών προϊόντων καθημερινής χρήσεως. Είτε γαργαλώντας το υπογάστριο (με ανόητα και εκχυδαϊσμένα σήριαλ), είτε με την ανάδειξη της ασημαντότητας στα μεσημεριανά πάνελ, είτε με συνεχείς μεταδόσεις ποδοσφαιρικών αναμετρήσεων (αλήθεια για τα χρέη των ΠΑΕ γιατί δεν μιλάει κανείς;) και αντίστοιχων εκπομπών (όπου κυριαρχεί το απόλυτο τίποτα), είτε με την «αναζήτηση» εξωγήινων μορφών ζωής, είτε με τα πάσης φύσεως αναθέματα σε βάρος των μεταναστών που «αμαυρώνουν» τα χρηστά μας ήθη, είτε...

Το πομπώδες και επιστημονικοφανές ύφος απέναντι στο ψεύτικο χαμόγελο της γκλαμουριάς και του απόλυτου κενού.

Η δήθεν αίσθηση ευθύνης απέναντι στις κραυγές κοινωνικών ομάδων που αντιδρούν. Απέναντι στις κραυγές αυτές η δηλωμένη απόγνωση άλλων κοινωνικών ομάδων που υφίστανται τις συνέπειες. Όλοι εναντίον όλων και ο καθείς για τον εαυτούλη του. Και πάνω από όλους οι κάμερες να καταγράφουν αποκλειστικά και μόνον ότι μπορεί να «εξιτάρει» το βλέμμα του θεατή.

Η τηλεόραση σαν ένας τεράστιος σκουπιδοτενεκές που ανακυκλώνει τα πάντα. Πόνο, θλίψη, όνειρα, πόθους, προσδοκίες, ψυχαγωγία, διασκέδαση, ενημέρωση, πολιτική…

Η τηλεόραση, ένας καθρέφτης που παραμορφώνει την πραγματικότητα, που υποτάσσει τη κριτική γνώμη, που ισοπεδώνει την αισθητική, που ποδηγετεί τα όνειρα, που καλλιεργεί το συμβιβασμό και την ισοπεδωτική λογική, που προτάσσει το τίποτα σε βάρος του όλον.

Η τηλεόραση, κομμάτι της κρατικής και οικονομικής εξουσίας, που καλλιεργεί το φόβο, που οδηγεί στην εσωστρέφεια, που διαστρεβλώνει την αλήθεια, που θέλει άβουλους και τρομοκρατημένους πολίτες, πολίτες υπάκουους στα κελεύσματα της όποιας εξουσίας.

Η τηλεόραση, μηχανισμός υπηρέτησης αλλότριων συμφερόντων, πάντα προς όφελος των λίγων και σε βάρος των πολλών.

Όσο γρηγορότερα αποτινάξουμε την εξάρτηση από τους δέκτες, όσο γρηγορότερα συνειδητοποιήσουμε πως η ζωή μας δεν χωράει, δεν μπορεί να χωρέσει στα ασφυκτικά πλαίσια μιας οθόνης, που «αλέθει» τα όνειρα και τις φιλοδοξίες μας, τόσο ευκολότερα θα μπορέσουμε να ξαναβρούμε το βηματισμό μας, αυτόν που θα μας επιτρέψει να ξαναδούμε τις πραγματικές μας προτεραιότητες.